

Sygn. akt. IV Ka 1160/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale (...) z (...)Skarbowego

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017r.

sprawy **M. C. (1)**, syna W. i J. z domu M.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 14 lipca 2017 r. sygn. akt II K 321/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn..akt IV Ka 1160/17

UZASADNIENIE

M. C. (1) został oskarżony o to, że pełniąc funkcje Prezesa spółki z o.o. P. z siedzibą: (...)-(...) W.. ul. (...) i jednocześnie będąc na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki, urządził co najmniej w dniach od 1 lutego 2014 r. do 22 maja 2015 r. w punkcie bez nazwy własnej zlokalizowanym w O. przy Placu (...), gry o charakterze losowym na urządzeniach H. S. nr (...) i N. l-ine W. bez numeru z naruszeniem art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201. poz. 1540 2. póź. zm) tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Oławie wyrokiem z dnia 14 lipca 2017 r. II Wydział Karny uniewinnił oskarżonego M. C. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 230§2 kpk zwraca (...) Spółce z o.o. we W. zatrzymane rzeczy, opisane w postanowieniu Prokuratury Rejonowej w Oławie z dnia 29 maja 2015 r.. sygn. akt.Kokks 19/15, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. C. (1) kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem kosztów obrony oraz kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Naczelnik (...)Skarbowego we W. zaskarżam powyższy wyrok w całości na niekorzyść zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego art. 1 § 1 kks w zw. z art. 10 § 4 kks w zw. z art. 107 § 1 kks i art. 6 ust. 1 i art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych /Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z póź. zm./ poprzez przyjęcie, że oskarżony nie może ponosić odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 107 § 1 kks z uwagi na to, że oskarżony działał w usprawiedliwionej nieświadomości co do karalności takiego

zachowania, bowiem z uwagi na wątpliwości co do charakteru technicznego przepisów ustawy o grach hazardowych i kwestionowanie trybu ich uchwalenia, jak i poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie sposób przypisać mu winy w zakresie popełnionego czynu, podczas gdy przepisy ustawy o grach hazardowych nadal funkcjonują w systemie prawa i nie zostały wyeliminowane z porządku prawnego.

Naczelnik (...) Skarbowego we W. podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu W Oławie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przekonująco uzasadnił stanowisko co do braku możliwości pociągnięcia M. C. (1) do odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn, przedstawiając zgodnie z dyspozycją art. 424 § 1 k.p.k., na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie. Wnioski ocenne Sądu I instancji wyprowadzone zostały w myśl art. 410 k.p.k. z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego, wedle dyrektyw prawdy i bezstronności, statuowanych odpowiednio w art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Sąd Rejonowy ocenił wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zatem ustalenia przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Ponadto, wbrew przekonaniu skarżącego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, a w szczególności przepisów powołanych w złożonym środku odwoławczym.

Dokonując oceny zarzutu podniesionego przez oskarżyciela publicznego nie sposób pominąć, że istotna część uzasadnienia złożonego środka odwoławczego odnosi się do zagadnienia skutków braku notyfikacji projektu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych dla możliwości stosowania przepisów tejże ustawy, czym skarżący starał się wykazać niesłuszność tezy o bezskuteczności powyższej regulacji. Te wywody skarżącego nie przystają jednak do motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia, które oparto bowiem na konstrukcji błędu z art. 104 k.k.s., siłą rzeczy wymagającej stwierdzenia bezprawności, a zgodnie z terminologią tego przepisu – „karalności”, zachowania oskarżonego, które poddane zostało ocenie Sądu meriti. Oczywistym jest, że karalnym może być jedynie czyn o znamionach określonych w ustawie obowiązującej w czasie jego popełnienia. Oznacza to, że kwestionując prawidłowość wyroku uniewinniającego, autor apelacji winien był wykazać wadliwość ustalenia, że oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie co do karalności zachowania opisanego w przedstawionym mu zarzucie. Natomiast argumentację sprowadzającą się w istocie do dowiedzenia skuteczności przepisów ustawy o grach hazardowych, a w konsekwencji - karalności zarzucanego M. C. (2) czynu, w świetle motywów zaskarżonego wyroku, uznać należy za zbędną.

Druga część uzasadnienia skargi odwoławczej poświęcona została wprawdzie relewantnej in concreto kwestii świadomości oskarżonego, jednakże Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji rzecznika oskarżenia publicznego, zmierzającej do wykazania, iż M. C. (1) winien był mieć świadomość karalności zarzucanego mu czynu.

Sąd Rejonowy przedstawił bardzo szczegółowy wywód, w którym odniósł się do stanowiska, które zajmowały sądy krajowe i Trybunał Sprawiedliwości UE w przedmiocie penalizowania czynu z art. 107 § 1 kks. Wskazał także na ewolucję tych poglądów, która znalazła wyraz w ich orzeczeniach i ją omówił. Jak słusznie zwrócił uwagę Sąd meriti, na dzień rozpoczęcia urządzania przez oskarżonego gier na automatach w punkcie bez nazwy własnej zlokalizowanym w O. przy Placu (...), gry o charakterze losowym na urządzeniach H. S. nr (...) i N. l-ine W. w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym i sądów z okręgu (...), dominowało stanowisko traktujące przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jako „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE. To, że jednocześnie na obszarze kraju zapadały orzeczenia o odmiennym charakterze, co skarżący podkreślał w złożonej skardze odwoławczej, dowodzi tylko i wyłącznie tego, że na tle interpretacji wskazanych przepisów brak było jednolitości. Sporny charakter w/w przepisów i ich błędna interpretacja dokonywana nie tylko przez sądy, ale i przedstawicieli doktryny w/w okresie, mogła istotnie skutkować pozostawieniem M. C. (1) w błędzie co do karalności popełnionego przez niego czynu.

Nie można podzielić stanowiska apelującego, że osoba o tak dużym doświadczeniu w prowadzeniu tego rodzaju działalności, korzystająca z usług wysoko kwalifikowanych doradców i z obsługi prawnej, jaką jest oskarżony, nie może skutecznie powoływać się na działanie w błędzie co do karalności czynu. Skoro bowiem nawet organy orzecznicze i doktryna błędnie oceniały charakter obowiązujących przepisów, to trudno oczekiwać ich prawidłowej oceny po stronie zwykłego obywatela. Podkreślić należy, że także tutejszy Sąd (podobnie jak inne sądy) prezentował w okresie, w którym oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, linię orzecniczą, zgodnie z którą dokonywał interpretacji przepisów na korzyść osób oskarżonych o czyny z art. 107 § 1 k.k.s. Wynika stąd, że oskarżony miał wówczas uzasadnione powody by mniemać, że działalność jego nie narazi go na odpowiedzialność karną, co zasadnie przyjął Sąd I instancji.

Warto przy tym dodać, że wątpliwości na tle stosowania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych rozstrzygnął ostatecznie dopiero wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 października 2016 r., który w sposób jednoznaczny stwierdził, że przepis taki jak art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego”, tym samym datę tą można uznać za punkt graniczny dla wszelkich sporów istniejących na tle analizowanej regulacji.

Konkludując Sąd Okręgowy uznał, że argumentacja oskarżyciela publicznego nie była w stanie podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Oparcie zaskarżonego wyroku na stwierdzeniu usprawiedliwionej nieświadomości M. C. (1) co do karalności jego czynu zostało poprzedzone nie tylko wnikliwym odniesieniem się przez Sąd a quo do prawnych zawłości towarzyszących stosowaniu art. 107 § 1 k.k.s. w praktyce orzeczniczej sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, ale również rzetelną analizą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Sąd Odwoławczy w pełni aprobuje tok rozumowania przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W rezultacie akceptacji ustalenia, że oskarżonemu nie sposób przypisać świadomości karalności jego zachowania, w pełni prawidłowym jawi się uniewinnienie M. C. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy.

Wysokość kwoty zasądzonej na rzecz oskarżonego tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony z wyboru w postępowaniu odwoławczym ustalono w oparciu o § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k.